

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/65/2024
Identifikačné číslo spisu:	8112237529
Dátum vydania rozhodnutia:	31.07.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8112237529.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne I.T. K., narodená XX. XX. XXXX, W. XXX, zastúpená advokátkou JUDr. Katarínou Naster Dugasovou, Ľubotice, Hájnova 33, proti žalovanej Fakultná nemocnica s poliklinikou J. A. Reimana, Prešov, Hollého 14, zastúpená Advokátskou kanceláriou GOGA a spol., s.r.o., Košice, Kupeckého 4, IČO: 36 863 947, o náhradu škody titulom náhrady za stratu na zárobku, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10C/390/2012, o dovolaní žalovanej proti čiastočnému rozsudku Krajského súdu v Prešove z 26. septembra 2023 sp. zn. 24Co/2/2022, takto

rozhodol:

Čiastočný rozsudok Krajského súdu v Prešove z 26. septembra 2023 sp. zn. 24Co/2/2022 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Uznesenie Krajského súdu v Prešove z 26. septembra 2023 sp. zn. 24Co/2/2022 z r u š u j e.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 30. novembra 2021 č. k. 10C/390/2012 - 402 rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 12.548 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (I. výrok). V prevyšujúcej časti žalobu zamietá (II. výrok). Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (III. výrok).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že predmetom konania je nárok na zaplatenie sumy 67.604,79 eur za obdobie od roku 1997 - 08. 06. 2012.

1.2. Žalobkyňa bola hospitalizovaná u žalovaného, pričom pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti dňa 5.- 6. 08. 1997 došlo ku škode na jej zdraví, za ktoré zodpovedá žalovaný, tak ako to bolo preukázané medzitýmnym rozsudkom tunajšieho súdu. Následne nebolo spornou skutočnosťou, že bola žalobkyňa uznaná na základe rozhodnutia Sociálnej poisťovne čiastočne invalidnou, a to v období od 07. 07. 1999 do 07. 03. 2005 a následne bola jej priznaná úplná invalidita.

1.3. Medzitýmnym rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 10C/156/2020-294 zo dňa 2. 4. 2008 vo veci žalobkyne I. K. proti žalovanému Fakultnej nemocnici s poliklinikou J. A. Reimana v Prešove o náhradu škody súd rozhodol, že žalovaný zodpovedá v plnom rozsahu za škodu na zdraví, ktorá vznikla

žalobkyni s poskytovaním zdravotnej starostlivosti u žalovaného v čase od 5. 8. 1997 do 6. 8. 1997 s tým, že o nárokoch žalobkyne na náhradu škody bude rozhodnuté v konečnom rozsudku.

1.4. Rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 10C/156/2002-422 zo dňa 8. 4. 2009 vo veci žalobkyne I. K. proti žalovanému Fakultnej nemocnici s poliklinikou J. A. Reimana v Prešove o náhradu škody súd rozhodol, že:

- žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 89.632,58 eur titulom zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku,
- žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 3.734,32 eur titulom zvýšenia bolestného, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku,
- žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 7.300,54 eur titulom náhrady vecnej škody, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku,
- v prevyšujúcej časti žalobu zamietol,
- žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania vo výške 2.204,09 eur, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, ako aj uložil žalovanému nahradiť trovy štátu vo výške 1.506,87 eur na účet Okresného úradu Prešov, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

1.5. Uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 11Co/42/2009-578 zo dňa 22. 9. 2009 bolo rozhodnuté tak, že bol zrušený vyššie uvedený rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku, ktorým bolo priznané mimoriadne zvýšenie bolestného nad sumu 373,43 eur, u sťaženia spoločenského uplatnenia nad 11.202,95 eur a vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi účastníkmi a v tomto rozsahu bola vec vrátená na ďalšie konanie.

1.6. Rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 10C/156/2002-647 zo dňa 15. 12. 2010 súd prvej inštancie po zrušení veci odvolacím súdom rozhodol tak, že:

- zamietol návrh na sťaženie spoločenského uplatnenia,
- zamietol návrh na zvýšenie bolestného,
- zamietol návrh na náhradu vecnej škody,
- žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania vo výške 3.059,44 eur, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, ako aj uložil žalovanému nahradiť trovy štátu vo výške 1.718,11 eur na účet Okresného úradu Prešov, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

1.7. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 11Co/46/2012-812 zo dňa 13. 12. 2012 bolo rozhodnuté tak, že:

- bol potvrdený vyššie uvedený rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným,
- žalovanému súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

1.8. Zo záverov znaleckého posudku č. 1/2021 znalkyne Ing. I. C. vo vzťahu k vyčísleniu hodnoty náhrady straty na zárobku žalobkyne v rozhodnom období od 9. 8. 2001 do 7. 3. 2005 vyplýva, že strata na zárobku žalobkyne predstavuje sumu 12.548 eur.

1.9. Na základe vyššie zisteného skutkového stavu, ako aj citovaných právnych predpisov súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná, pričom sa riadil nasledujúcimi úvahami.

1.10. Vznesenú námietku premĺčania žalovanou stranou možno nad rozumnú pochybnosť považovať za v rozpore s dobrými mravmi zvlášť v situácii, keď bola právoplatne určená zodpovednosť žalovaného voči žalobkyni, všetko vo svetle rozdielneho postavenia jednotlivých strán sporu, keď na žalujúcej strane vystupuje fyzická osoba a na strane žalovanej osoba právnická, pričom ide bezosporu o v akomkoľvek ohľade silnejší subjekt právnych vzťahov.

1.11. Vo vzťahu k námietke premĺčania vznesenou žalovaným, súd prvej inštancie ešte konštatuje, že súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, sa súd prvej inštancie stotožnil so záverom uznesenia odvolacieho súdu z 29. 5. 2018 č. k. 3Co/201/2016-198, ktorým odvolací zrušil pôvodný rozsudok v tomto konaní a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, v tom zmysle, že odvolací súd konštatoval, že nie je možné dospieť k záveru, že uplatnený nárok je premĺčaný.

1.12. Čo sa týka samotného nároku súd prvej inštancie vychádzal zo záverov znaleckého posudku Ing. C., ktorá vo vzťahu k žalobkyni ustálila výšku straty na zárobku na sumu 12.548 eur za obdobie od 9. 8. 2001 do 7. 3. 2005, pričom uvedená výška vyčíslenia za uvedené obdobie nebola sporovými stranami relevantne spochybnená.

1.13. Pokiaľ ide o obdobie, z ktorého znalkyňa vychádzala po zadaní súdom je nutné uviesť nasledovné. Za obdobie od 4. 5. 1998 do 26. 2. 1999 a od 9. 8. 2000 do 8. 8. 2001 už bol rozsudkom tunajšieho

súdu č. k. 10C/156/2002-422 zo dňa 8. 4. 2009 (právoplatný 16. 5. 2009 a vykonateľný 20. 5. 2009) právoplatne priznaný nárok týkajúci sa straty na zárobku, čo napokon potvrdila aj právna zástupkyňa žalobkyne. V prevyšujúcej časti bol nárok týkajúci sa straty na zárobku v pôvodnom konaní právoplatne zamietnutý, pričom súd v prvej inštancii v tejto fáze konania už nemôže pristúpiť k revízii právoplatného rozhodnutia v pôvodnom konaní.

1.14. Z tohto dôvodu mal súd za to, že keďže o nároku na náhradu straty na zárobku bol v úhrne právoplatne rozhodnuté do 8. 8. 2001, bolo potrebné ešte rozhodnúť (čo je predmetom tohto konania) o nároku žalobkyne na stratu na zárobku za obdobie od 9. 8. 2001 do budúcnosti s ohraničením do 7. 3. 2005, keďže od 8. 3. 2005 bol žalobkyni priznaný invalidný dôchodok, teda v zmysle uvedeného súd žalobe v špecifikovanom období vyhovel. V prevyšujúcej časti preto súd žalobu zamietol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti II. tohto rozsudku.

1.15. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa 255 ods. 1, 2 CSP, podľa ktorého strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. Žalobca bol v konaní plne úspešný, preto má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne a žalovaného čiastočným rozsudkom z 26. septembra 2023 sp. zn. 24Co/2/2022 rozhodol tak, že mení rozsudok tak, že žalovaný je povinný žalobkyni zaplatiť 19.604 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.). O trovách konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí (výrok II.).

2.1. V odôvodnení čiastočného rozsudku odvolací súd uviedol, že ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť.

2.2. Primárne sa odvolací súd zaoberal námietkou premĺčania vznesenou žalovaným, ktorou sa odvolací súd zaoberal už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí č. k. 3Co/201/2016-198 zo dňa 29. 05. 2018. V tomto zrušujúcom rozhodnutí dal odvolací súd súdu prvej inštancie jasné inštrukcie, a to: „Úlohou súdu v ďalšom konaní bude zaoberať sa a opätovne posúdiť premĺčanie uplatneného nároku. V prípade záveru o tom, že nárok nie je premĺčaný, súd sa bude zaoberať jeho výškou. Svoju úvahu, ktorou sa bude riadiť náležite odôvodniť. Jeho rozhodnutie musí zodpovedať zákonným kritériám podľa § 220, ods. 2 C.s.p.“. (bod 17)

2.3. Z uvedeného je tak zrejmé, že súd prvej inštancie sa mal po zrušení jeho rozhodnutia odvolacím súdom a vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v prvom rade náležite vysporiadať s namietaným premĺčaním nároku žalobkyne, a to v súlade s ďalšími skutočnosťami, na ktoré odvolací súd poukazoval vo svojom zrušujúcom rozhodnutí.

2.4. S otázkou, či je nárok žalobkyne premĺčaný alebo nie, sa súd prvej inštancie vysporiadal v bode 30. a 31. napadnutého rozhodnutia, v ktorých uviedol:

„30. Vznesenú námietku premĺčania žalovanou stranou možno nad rozumnú pochybnosť považovať za v rozpore s dobrými mravmi zvlášť v situácii, keď bola právoplatne určená zodpovednosť žalovaného voči žalobkyni, všetko vo svetle rozdielného postavenia jednotlivých strán sporu, keď na žalujúcej strane vystupuje fyzická osoba a na strane žalovanej osoba právnická, pričom ide bezosporu o v akomkoľvek ohľade silnejší subjekt právny vzťahov.

31. Vo vzťahu k námietke premĺčania vznesenou žalovaným, súd prvej inštancie ešte konštatuje, že súcť viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, sa súd prvej inštancie stotožnil so záverom uznesenia odvolacieho súdu z 29. 5. 2018 č. k. 3Co/201/2016-198, ktorým odvolací zrušil pôvodný rozsudok v tomto konaní a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, v tom zmysle, že odvolací súd konštatoval, že nie je možné dospieť k záveru, že uplatnený nárok je premĺčaný.“

2.5. Nad rámec uvedeného odvolací súd opätovne pripomína, že žalobkyňa si žalobou doručenou súdu dňa 08. 07. 2002 uplatnila voči žalovanému nárok na náhradu škody v dôsledku poškodenia zdravia pri hospitalizácii u žalovaného (konanie vedené na Okresnom súde Prešov so sp. zn. 10C/156/2002.

Predmetom žalobného nároku bol aj nárok na stratu na zárobku. V čase podania žaloby bola žalobkyňa poberateľkou čiastočného invalidného dôchodku na základe rozhodnutia Ústredia Sociálnej poisťovne z 01. 02. 2000. Rozsudkom č. k. 10C/156/2002-422 zo dňa 08. 04. 2009 v znení opravného uznesenia č. k. 10C/156/2002-426 súd žalobkyni priznal nárok za stratu na zárobku za obdobie od 04. 05. 1998 - 26. 02. 1999 a od 09. 08. 2000 - 08. 08. 2001 vo výške 67.647,60 Sk. (priznaný nárok bol obsiahnutý vo výroku III v časti náhrady vecnej škody). (č. l. 376). V tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 20. 05. 2009. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmý dôvod, pre ktorý bol nárok priznaný práve vo vymedzených časových obdobiach. Žalobkyňa si voči žalovanému tiež uplatnila nárok na náhradu škody titulom straty na zárobku vo výške 92.953,73 eur, a to žalobou podanou na prvoinštančnom súde dňa 03. 08. 2010.

2.6. Odvolací súd, vo vzťahu k námietke premlčania, opätovne odkazuje na závery vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 21Cdo/1478/2003 zo dňa 09. 03. 2004 č. 76/2006 Sbírky: „Priznanie invalidného alebo čiastočného invalidného dôchodku nie je podmienkou pre vznik nároku na náhradu za stratu na zárobku, ovplyvňuje však jeho výšku.“, ako aj na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/5024/2014: „Ak dôjde k jeho priznaniu, pripočítava sa k zárobku po poškodení, ktorý je danou ujmu na zdraví znížený, a preto vo svojom dôsledku znižuje výšku náhrady, ktorá by inak náležala vo výške rozdielu medzi zárobkom pred a po poškodení.“

2.7. Odvolací súd pripomína, že vo svojom zrušujúcom rozhodnutí č. k. 3Co/201/2016-198 zo dňa 29. 05. 2018 dospel k záveru, že nárok žalobkyne, ktorý je predmetom tohto konania, nie je premlčaný: „Je potrebné konštatovať, že žalobkyňa v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/156/2002 si žalobou uplatnila nárok na stratu na zárobku a súd jej čiastočne v tomto konaní vyhovel. Skutočnosť, že žalobkyňa poberala čiastočný invalidný dôchodok a neskôr jej bol priznaný úplný invalidný dôchodok nemá na posúdenie včasnosti uplatnenia nároku vplyv. Aj pri pripustení možnosti, že v období od 20. 5. 2009 (nadobudnutie právoplatnosti rozsudku v konaní sp. zn. 10C/156/52012) až do 3. 8. 2010, kedy si žalobkyňa uplatnila nárok, ktorý je predmetom tohto konania premlčacia doba plynula, nie je možné dospieť k záveru, že uplatnený nárok je premlčaný.“ (bod 14).

2.8. Z obsahu preskúmaného spisu je zrejmé, že ku škode na zdraví žalobkyne došlo v čase od 05. 08. 1997 do 06. 08. 1997 v súvislosti s poskytovaním zdravotnej starostlivosti žalobkyni u žalovaného. Skutočnosť, že za uvedenú škodu na zdraví žalobkyne zodpovedá práve žalovaný bolo ustálené medzitýmnym rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 10C/156/2002-294 zo dňa 02. 04. 2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/41/2008 zo dňa 09. 12. 2008, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23. 01. 2009. Žalobkyňa si svoj vôbec prvý nárok voči žalovanému uplatnila žalobou doručenou súdu dňa 08. 07. 2002. Predmetom nároku bola náhrada škody v dôsledku poškodenia zdravia pri hospitalizácii u žalovaného, ktorá pozostávala aj z nároku na stratu na zárobku. Žalobkyňa svoje nároky voči žalovanému v priebehu konania rozšírila. Dňa 03. 08. 2010 si žalobou podanou na súde uplatnila voči žalovanému nárok na náhradu škody titulom straty na zárobku vo výške 92.953,73 eur. V kontexte uvedeného je tak zrejmé, že nárok žalobkyne uplatnený žalobou doručenou súdu dňa 03. 08. 2010 voči žalovanému nie je premlčaný. V prípade, že by sa začiatok plynutia subjektívnej lehoty začal počítať od iného dátumu ako od právoplatnosti medzitýmneho rozsudku, v ktorom bolo ustálené, kto za škodu na zdraví žalobkyne, ku ktorej došlo v čase od 05. 08. 1997 do 06. 08. 1997 zodpovedá, by sa priečilo pravidlám formálnej logiky a súčasne by to popieralo zmysel a význam samotnej existencie medzitýmneho rozsudku. Medzitýmny rozsudok totiž predstavuje rozsudok o základe alebo dôvode uplatneného nároku. Základom predmetu konania budú všetky okolnosti determinujúce výšku predmetu konania, teda všetky tie skutkové a právne otázky, od ktorých posúdenia závisí výška uplatneného nároku. V zmysle konštantnej judikatúry sem zahrňame otázky premlčania, preklúzie, spoluzavinenia poškodeného, či otázku samotného vzniku škody a kto za škodu zodpovedá. Dôvod uplatneného procesného nároku predstavuje naopak právny dôvod vzniku subjektívneho materiálneho práva, o ochranu ktorého žalobca žiada. V zmysle novej konštrukcie medzitýmneho rozsudku podľa odseku 2 to však nebude tzv. prejudiciálne pôsobiace právo, keďže tieto prípady disponujú osobitným procesným režimom.

2.9. Po posúdení vznesenej námietky premlčania ako nedôvodnej sa súd prvej inštancie správne zaoberal výškou žalobkyňou uplatneného nároku za jednotlivé obdobia.

2.10. Vo vzťahu k obdobiu od 09. 08. 2001 do 07. 03. 2005 vychádzal zo záverov znaleckého posudku č. 1/2021 vypracovaného znalkyňou Ing. I.M. C., ktorá hodnotu náhrady straty na zárobku žalobkyne v

rozhodnom období ustálila v celkovej výške (378.037,- Sk) 12.548 eur. Rozhodné obdobie bolo znalkyni určené súdom prvej inštancie, ktorý zadal znalkyni úlohu v znení: „Výčísliť „Aká je hodnota náhrady straty na zárobku žalobkyne v rozhodnom období od 09. 08. 2001 do 07. 03. 2005“. Závery znaleckého posudku neboli nijako spochybnené, preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď na ne prihliadal, osvojil si ich a znalkyňou ustálenú celkovú výšku náhrady straty na zárobku žalobkyne v období od 09. 08. 2001 do 07. 03. 2005 v sume 12.548 eur žalobkyni priznal.

2.11. Vo vzťahu k obdobiam od 04. 05. 1998 do 26. 02. 1999 a od 09. 08. 2000 do 08. 08. 2001 súd prvej inštancie návrh žalobkyne v tejto časti zamietol z dôvodu, že o tomto nároku žalobkyne už bolo právoplatne rozhodnuté, a to rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 10C/156/2002-422 zo dňa 08. 04. 2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16. 05. 2009.

2.12. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 10C/156/2002-422 zo dňa 08. 04. 2009 rozhodol tak, že cit.:

„Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke 89.623,58 eur titulom zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku,

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke 3.734,32 eur titulom zvýšenia bolestného, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku,

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke 7.300,54 eur titulom náhrady vecnej škody, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku,

v prevyšujúcej časti návrh zamietla.

Odporca je povinný nahradiť navrhovateľke trovy konania vo výške 2.204,09 eur na účet jej právneho zástupcu, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku,

Odporca je povinný nahradiť trovy štátu vo výške 1.506,87 eur na Okresného súdu Prešov, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.“

2.13. Opravným uznesením zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni 9.546 eur titulom náhrady vecnej škody.

2.14. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že čo sa týka náhrady vecnej škody, ktorú si žalobkyňa uplatnila, táto pozostáva z nákladov vynaložených na zakúpenie plienok, osobitnú enterálnu výživu a vitamíny, nákladov na zvýšenie hygieny, nákladov na dopravu do zdravotníckych zariadení, ako aj stratu na zárobku. Súd prvej inštancie výšku vecných nákladov žalobkyne korigoval a len časť z nich jej priznal, pričom v časti nároku na náhradu na stratu na zárobku, túto žalobkyni priznal za obdobie od 04. 05. 1998 do 26. 02. 1999 a obdobie od 09. 08. 2000 do 08. 08. 2001 a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

2.15. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 11Co/42/2009 zo dňa 22. 09. 2009 rozhodol, tak že cit.:

„R u š í rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s opravným uznesením vo výroku o zamietnutí žaloby a vo výroku, ktorým bolo priznané mimoriadne zvýšenie bolestného nad sumu 373,43 eur, u sťaženia spoločenského uplatnenia nad 11.202,95 eur a vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi účastníkmi a v tomto rozsahu mu vec v r a c i a na ďalšie konanie.“

2.16. Vo vzťahu k námietkam žalobkyne, že súd prvej inštancie nerozhodol o celom jej nároku, nakoľko nerozhodol o časti jej nároku na náhradu za stratu na zárobku za obdobie od 06. 08. 1997 do 03. 05. 1998 a obdobie od 27. 02. 1999 do 08. 08. 2000, je potrebné v kontexte vyššie uvedených skutočností ustáliť, že táto odvolacia námietka žalobkyne je dôvodná, nakoľko o tejto časti nároku žalobkyne súdom prvej inštancie nebolo rozhodnuté.

2.17. Zo znaleckého posudku č. 1/2021 vypracovaného Ing. I. C. vyplýva, že súčasťou tohto posudku je aj ustálený príjem žalobkyne od augusta do decembra roku 1997, priemerná mesačná mzda podľa Štatistického úradu od augusta do decembra roku 1997, ich rozdiel ako výpočet znalca priemernej mesačnej mzdy od augusta do decembra roku 1997 (tabuľka č. 1, č. l. 291), ďalej príjem žalobkyne od januára do decembra 1998, priemerná mesačná mzda podľa Štatistického úradu od januára do decembra roku 1998, ich rozdiel a výpočet znalca priemernej mesačnej mzdy od januára do decembra roku 1998 (tabuľka č. 2, č. l. 292). Na základe týchto údajov, vypracovaných ustanovenou znalkyňou je možné, aby odvolací súd napravitel pochybenie súdu prvej inštancie a rozhodol aj o nároku žalobkyne na náhradu za stratu na zárobku za obdobie od 06. 08. 1997 do 03. 05. 1998 a obdobie od 27. 02. 1999 do 08. 08. 2000.

2.18. Z Tabuľky č. 1 Znaleckého posudku č. 1/2021 vyplýva, že rozdiel medzi príjmom žalobkyne a priemernou mesačnou mzdou za obdobie od augusta do decembra roku 1997 činí 31.383,20 Sk.

Nakoľko si žalobkyňa náhradu na stratu na zárobku uplatnila od 06. 08. 1997 do 03. 05. 1998, odvolací súd najskôr ustálil výšku nároku žalobkyne za obdobie 06. 08. 1997 do 31. 08. 1997 na sumu 5.439,20,- Sk ($6.486/31 = 209,20,-$ Sk / deň, $209,20,-$ Sk x 26 dní = 5.439,20,- Sk) a nárok žalobkyne na náhradu na stratu na zárobku za mesiace 9 - 12 roku 1997 predstavuje sumu 25.944,- Sk ($6.486,-$ x 4 mesiace).

2.19. Z Tabuľky č. 2 Znaleckého posudku č. 1/2021 vyplýva, že rozdiel medzi príjmom žalobkyne a priemernou mesačnou mzdou za obdobie od januára do mája roku 1998 činí 29.754,90,- Sk. Nárok žalobkyne za mesiace 1 - 4 roku 1998 predstavuje suma 29.052,- Sk ($7.263,-$ x 4 mesiace), za tri dni v mesiaci máj 1998 nárok žalobkyne predstavuje suma 702,90,- Sk ($7.263,- / 31 = 234,30$ x 3 dni = 702,90 Sk).

2.20. Nárok žalobkyne na náhradu za stratu na zárobku za obdobie od 06. 08. 1997 do 03. 05. 1998 predstavuje sumu 61.138,10,- Sk, t. j. 2.029 eur.

2.21. Z Tabuľky č. 3 Znaleckého posudku č. 1/2021 vyplýva, že rozdiel medzi príjmom žalobkyne a priemernou mesačnou mzdou za obdobie od februára do decembra roku 1999 činí 86.721,20,- Sk (február: $10,728,-$ Sk / 28 = 383,14,- Sk / deň, $383,14,-$ Sk x 2 dni = 766,28,- Sk, nárok žalobkyne na náhradu na stratu na zárobku za mesiace 3 - 5 roku 1999 predstavuje sumu 32,184,- Sk ($10,728$ x 3 mesiace), za mesiac jún 1999 predstavuje sumu 8.033,- Sk, za mesiace 7 - 12 roku 1999 predstavuje sumu 45.738,- Sk ($7.623,-$ Sk x 6 mesiacov).

2.22. Z Tabuľky č. 4 Znaleckého posudku č. 1/2021 vyplýva, že rozdiel medzi príjmom žalobkyne a priemernou mesačnou mzdou za obdobie od januára do augusta roku 2000 činí 64.716,28,- Sk. Za mesiace január až júl 2000 nárok žalobkyne na náhradu na stratu na zárobku predstavuje sumu 62.475,- Sk ($8.925,-$ x 7 = 62.475,- Sk) a za 8 dní mesiaca august roku 2000 sumu 2.241,28 Sk ($8.685,-$ Sk / 31 = 280,16 Sk / deň, $280,16$ Sk x 8 dní = 2.241,28 Sk).

2.23. Nárok žalobkyne na náhradu za stratu na zárobku za obdobie od 27. 02. 1999 do 08. 08. 2000 predstavuje sumu 151.437,48,- Sk, t. j. 5.027 eur.

2.24. S ohľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že nárok žalobkyne na náhradu za stratu na zárobku za obdobie od 06. 08. 1997 do 03. 05. 1998, za obdobie od 27. 02. 1999 do 08. 08. 2000 a za obdobie od 08. 03. 2005 do 08. 06. 2012 predstavuje celkovo sumu 19.604 eur.

2.25. Vo vzťahu k obdobiu od 08. 03. 2005 do 08. 06. 2012 súd prvej inštancie návrh žalobkyne aj v tejto časti zamietol, a to z dôvodu, že od 08. 03. 2005 bol žalobkyni priznaný invalidný dôchodok. Takýto záver súdu prvej inštancie nemožno považovať za správny. Žalobkyni uvedeným dňom nevznikol nárok na starobný dôchodok, ale len na plný invalidný dôchodok, pričom za situácie, že by nedošlo ku poškodeniu jej zdravia, mohla by aj naďalej pracovať a dosahovať riadny príjem. Pre účely ustálenia nároku žalobkyne na náhradu za stratu na zárobku za obdobie od 08. 03. 2005 do 08. 06. 2012 však nemožno vychádzať z predloženého znaleckého posudku, ale je potrebné vypracovať ďalší, ktorého obsahom by boli aj výpočty a hodnoty potrebné pre rozhodnutie o uvedenom nároku žalobkyne.

2.26. Odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní strán sporu zohľadnil dĺžku celého konania, zdravotný stav žalobkyne (ku poškodeniu zdravia žalobkyne, v dôsledku ktorého si žalobkyňa nárokuje náhradu za stratu na zárobku, došlo v dňoch od 05. 08. 1997 do 06. 08. 1997), ako aj na psychickú obťažnosť vedenia súdneho konania a domáhania si svojich práv a nárokov súdnou cestou po dobu viac ako dvadsať rokov. Z týchto dôvodov odvolací súd rozhodol o nároku žalobkyne, o ktorom mohol rozhodnúť vzhľadom na doteraz vykonané dokazovania, ako aj na vypracovaný znalecký posudok čiastočným rozsudkom.

2.27. O trovách konania sa v čiastočnom rozsudku rozhoduje iba v prípadoch, ak tento čiastočný rozsudok predstavuje pre niektorý subjekt konania aj rozsudok konečný. V ostatných prípadoch sa o trovách konania rozhodne až v konečnom rozhodnutí. Z tohto dôvodu odvolací súd o trovách konania nerozhodoval, nakoľko o týchto bude rozhodnuté až v konečnom rozhodnutí.

3. Krajský súd v Prešove uznesením z 26. septembra 2023 sp. zn. 24Co/2/2022 vylúčil na samostatné konanie nárok žalobkyne na náhradu škody titulom náhrady za stratu na zárobku za obdobie od 08. 03. 2005 do 08. 06. 2012.

3.1. V odôvodnení predmetného rozhodnutia uviedol, že odvolací súd v rámci odvolacieho konania o odvolaní strán sporu proti rozsudku Okresného súdu č. k. 10C/390/2012-402 zo dňa 30. 11. 2021 zistil, že na základe doteraz vykonaného dokazovania môže rozhodnúť len o časti nároku žalobkyne. Vo

zvyšnej časti, t. j. o nároku žalobkyne na náhradu škody titulom náhrady za stratu na zárobku za obdobie od 08. 03. 2005 do 08. 06. 2012 je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, a to predovšetkým nariadením ďalšieho znaleckého dokazovania.

3.2. S ohľadom na dĺžku celého konania, zdravotný stav žalobkyne (ku poškodeniu zdravia žalobkyne, v dôsledku ktorého si žalobkyňa nárokuje náhradu za stratu na zárobku, došlo v dňoch od 05. 08. 1997 do 06. 08. 1997, ako aj na psychickú obťažnosť vedenia súdneho konania a domáhania si svojich práv a nárokov súdnou cestou po dobu viac ako dvadsať rokov, odvolací súd nárok žalobkyne na náhradu škody titulom náhrady za stratu na zárobku za obdobie od 08. 03. 2005 do 08. 06. 2012 vylúčil na samostatné konanie.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na ustanovenie § 420 písm. d) CSP a na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

4.1. Dovolací dôvod - zmätočnosť podľa § 420 písm. d) CSP:

Žalovaná má za to, že obdobie od 1997 do 08. 07. 2002 (od momentu poskytnutia zdravotnej starostlivosti do podania prvej žaloby) bolo uplatnené už prvou žalobou, t. j. prejednané v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/156/2002, a teda toto obdobie nemôže byť opätovne posudzované tak, ako to urobil odvolací súd v napadnutom rozhodnutí v dôsledku prekážky *res iudicata*.

Prekážka rozsúdenej veci spadá pod negatívne procesné podmienky, na ktoré je súd povinný v zmysle § 161 ods. 1 CSP prihliadnuť kedykoľvek v priebehu konania. Ak sa jedná o nedostatok procesnej podmienky neodstrániteľnej povahy, následkom je obligatórne zastavenie konania (§ 161 ods. 2 CSP).

Žalovaná má za to, že nárok na náhradu titulom straty na zárobku za obdobie od 1997 - 08. 07. 2002 bol predmetom konania vedeného pod sp. zn. 10C/156/2002, pričom v časti uplatneného nároku bola žalobkyňa aj odškodnená. Jedná sa o obdobie od 04. 05. 1998 do 26. 02. 1999 a obdobie od 09. 08. 2000 - 08. 08. 2001. V prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá.

Žalovaná má za to, že žalobkyňa nemôže byť odškodnená za obdobie od 06. 08. 1997 do 03. 05. 1998 a obdobie od 27. 02. 1999 do 08. 08. 2000, nakoľko vo vzťahu k tomuto nároku existuje prekážka rozhodnutej veci v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/156/2002 (č. k. 10C/156/2002-647 zo dňa 15. 12. 2010 v spojení s uznesením č. k. 10C/156/2010-704 zo dňa 14. 03. 2012, pričom tento rozsudok bol rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 11Co/46/2012-812 zo dňa 13. 12. 2012 potvrdený).

V časti priznanej sumy 7.056 eur výrokom I. napadnutého rozsudku za toto obdobie dopadajú podľa názoru žalovanej účinky právoplatne skončenej veci z konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10C/156/2002, a z uvedeného dôvodu je prítomná vada zmätočnosti normovaná v § 420 písm. f) CSP.

4.2. Dovolací dôvod - nesprávne právne posúdenie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP:

Pokiaľ by dovolací súd mal za to, že vada zmätočnosti podľa § 420 písm. d) CSP nie je daná, nakoľko na posudzované obdobie nedopadajú účinky právoplatného rozhodnutia z konania vedenom pod sp. zn. 10C/156/2002, a teda dovolanie nie je z tohto uplatneného dôvodu dôvodné, žalovaná namieta nesprávne právne posúdenie odvolacieho súdu ohľadom námietky premlčania s poukazom na dovolací dôvod podľa § 421 písm. b) CSP.

Za nesprávny právny záver žalovaná považuje bod 22. napadnutého rozhodnutia, kedy odvolací súd uviedol, že: „Nárok uplatnený žalobou doručenou súdu dňa 03. 08. 2010 voči žalovanému nie je premlčaný. V prípade, že by sa začiatok plynutia subjektívnej lehoty začal počítať od iného dátumu ako od právoplatnosti medzitýmneho rozsudku, v ktorom bolo ustálené, kto za škodu na zdraví žalobkyne, ku ktorej došlo v čase od 05. 08. 1997 do 06. 08. 1997 zodpovedá, by sa priečilo pravidlám formálnej logiky a súčasne by to popieralo zmysel a význam samotnej existencie medzitýmneho rozsudku.”

Právne posúdenie, ktoré žalovaná pokladá za nesprávne spočíva v tom, že subjektívna premlčacia doba pri škode na zdraví podľa odvolacieho súdu začína plynúť až právoplatnosťou medzitýmneho rozsudku. Žalovaná zastáva názor, že subjektívna premlčacia doba pri náhrade straty na zárobku počas invalidity začína poškodenému v prípade znalosti informácií o skutkových okolnostiach umožňujúcich urobiť poškodenému úsudok o osobe zodpovednej za škodu na zdraví plynúť najneskoršie po dni doručenia rozhodnutia o priznaní (nepriznaní) invalidného dôchodku, nakoľko týmto momentom je zrejmé, či škoda (v podobe rozdielu medzi príjmom, ktorý by mohol byť dosahovaný a výškou priznaného invalidného dôchodku) poškodenému vznikla alebo nie.

Medzitýmny rozsudok, ako osobitný druh súdneho rozhodnutia, je možné vydať výlučne v prebiehajúcom súdnom konaní, ktorý zákonite musí mať určené sporové strany a predmet konania. Uvedené podľa názoru žalovanej vylučuje skutočnosť, aby až právoplatnosť medzitýmneho rozsudku predstavovala moment, kedy sa poškodený dozvedel o tom, kto za škodu zodpovedá, nakoľko už pred podaním žaloby musel disponovať vedomosťami v takej intenzite a kvalite, ktorá mu umožnila podať žalobu, v ktorej mohol uviesť skutočnosti odôvodňujúce ním uplatnený nárok a označiť žalovaného (žalobkyňa vedomosť o tom, že žalovaná je zodpovedným subjektom za ňou tvrdené poškodenie zdravia vyvodzovala zo skutočnosti, že v rozhodnom období jej bola poskytnutá zdravotná starostlivosť výlučne žalovanou, žalobkyňa sa následne nezaradila do pracovného procesu ale zostala práceneschopnou, neskôr bola uznaná za invalidnú). Medzitýmny rozsudok navyše nie je konštitutívny rozsudok ale deklaratórny, a teda nemôže zakladať právo alebo povinnosť a žalovaná má za to, že nemôže až jeho právoplatnosť zakladať počiatok plynutia subjektívnej premĺčacej doby tak, ako to ustálil odvolací súd.

Podľa názoru žalovanej je relevantným rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2010 sp. zn. 1Cdo/82/2009 zverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SR pod č. R 16/2014, podľa ktorého „Poškodený sa dozvie o tom, kto za škodu zodpovedá (§ 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka), v okamihu preukázateľného získania informácie o skutkových okolnostiach, na základe ktorých si môže urobiť dostatočný úsudok o tom, konkrétne ktorá fyzická alebo právnická osoba za škodu zodpovedá; v uvedenom okamihu nemusí byť daná z rozhodnutia súdu vyplývajúca nespochybniteľná istota poškodeného o zodpovednom subjekte a o jeho zodpovednosti.“

Nárok na náhradu straty na zárobku počas invalidity žalobkyňa uplatnila až dňa 03. 08. 2010, pričom úsudok o tom, že práve žalovaná by mala zodpovedať za tvrdenú škodu na zdraví žalobkyne mala bezpochyby skôr, čo vyústilo do podania v poradí prvej žaloby o náhradu škody na zdraví už v roku 2002.

Žalovaná za nesprávne posúdenie považuje aj aplikáciu účinkov medzitýmneho rozsudku č. k. 10C/156/2002 - 294 zo dňa 02. 04. 2008 potvrdeného odvolacím súdom rozsudkom č. k. 11Co/41/2008-340 zo dňa 09. 12. 2009 na nárok uplatnený v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/390/2012, nakoľko náhrada straty na zárobku počas invalidity uplatnená v tomto konaní nebola posudzovaná čo do základu a dôvodu v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/156/2002. Z uvedeného dôvodu má žalovaná za to, že vo vzťahu k tomuto nároku je potrebné posúdiť premĺčanie osobitne a pokiaľ tento nárok nebol uplatnený v konaní na základe prvej žaloby (t. j. konanie vedené pod sp. zn. 10C/156/2002) a bol prvýkrát uplatnený až dňa 03. 08. 2010, je potrebné posúdiť plynutie premĺčania samostatne.

4.3. Pokiaľ vychádzame z toho, že náhradu straty na zárobku počas invalidity uplatnila žalobkyňa až žalobou podanou dňa 03. 08. 2010, pre posúdenie včasnosti uplatnenia nároku je rozhodujúcim kritériom moment, kedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, že jej invalidný dôchodok bol priznaný. Čiastočne invalidnou sa žalobkyňa stala už v roku 1999, aj bez explicitného určenia dátumu doručenia rozhodnutia žalobkyňi jej premĺčacia doba uplynula najneskôr 01. 01. 2002. Vedomosť ohľadom plnej invalidity žalobkyňa nadobudla v roku 2007, premĺčacia doba tak musela bezpodmienečne uplynúť najneskôr 01. 01. 2010. Žalobkyňa však žalobu podala až dňa 03. 08. 2010, to znamená, že nárok na náhradu straty na zárobku počas invalidity je podľa žalovanej premĺčaný.

4.4. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaná navrhuje, aby dovolací súd sám rozhodol tak, že:

I. Súd mení výrok I napadnutého rozhodnutia tak, že konanie zastavuje.

II. Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobkyňi v rozsahu 100 %.

5. Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovanej navrhla v zmysle ustanovenia § 448 CSP dovolanie žalovanej zamietnuť ako nedôvodné.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala strana sporu v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod [§ 420 písm. f) CSP] zároveň aj dôvodné. Ak totiž dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP, potom existencia tohto dôvodu, t. j.

existencia niektorej z vád uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. „zmätočnosť“ rozhodnutia) znamená nielen splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zároveň zakladá aj jeho dôvodnosť.

7. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

8. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu, a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

9. Z ustanovenia § 387 ods. 3 CSP vyplýva, že odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami/námietkami uvedenými v odvolaní.

10. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

11. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

12. V preskúmvanej veci došlo podľa názoru dovolacieho súdu postupom odvolacieho súdu k naplneniu znakov vady podľa § 420 písm. f) CSP spočívajúcej v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia v podstatnej otázke, od ktorej záviselo správne rozhodnutie veci.

13. Dovolateľka v dovolaní uviedla, že žalobkyňa nemôže byť odškodnená za obdobie od 06. 08. 1997

do 3. 5. 1998 a obdobie od 27. 02. 1999 do 08. 08. 2000, nakoľko vo vzťahu k tomuto nároku existuje prekážka rozhodnutej veci v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/156/2002 (č. k. 10C/156/2002 - 647 zo dňa 15. 12. 2010 v spojení s uznesením č. k. 10C/156/2010 - 704 zo dňa 14. 03. 2012, pričom tento rozsudok bol rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 11Co/46/2012 - 812 zo dňa 13. 12. 2012 potvrdený). V časti priznanej sumy 7.056 eur výrokom I. napadnutého rozsudku za toto obdobie dopadajú podľa názoru žalovanej účinky právoplatne skončenej veci z konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10C/156/2002 a z uvedeného dôvodu je prítomná vada zmätočnosti normovaná v § 420 písm. f) CSP.

14. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí v bode 6. uviedol, že predmetom konania bol nárok na zaplatenie sumy 67.604,79 eur za obdobie od roku 1997 do 08. 06. 2012. V bode 32. súd prvej inštancie uviedol, že čo sa týka samotného nároku vychádzal zo záverov znaleckého posudku Ing. C., ktorá vo vzťahu k žalobkyni ustálila výšku straty na zárobku na sumu 12.548 eur za obdobie od 09. 08. 2001 do 07. 03. 2005. V bode 33. svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ ide o obdobie, za ktoré znalkyňa vychádzala po zadaní súdom je nutné uviesť, že od 04. 05. 1998 do 26. 02. 1999 a od 09. 08. 2000 do 08. 08. 2001 už bol rozsudkom tunajšieho súdu č. k. 10C/156/2002 - 422 zo dňa 08. 04. 2009 (právoplatný 16. 05. 2009 a vykonateľný 20. 05. 2009) právoplatne priznaný nárok týkajúci sa straty na zárobku. V prevyšujúcej časti bol nárok týkajúcej sa straty na zárobku v pôvodnom konaní právoplatne zamietnutý, pričom súd prvej inštancie v tejto fáze konania už nemôže pristúpiť k revízii právoplatného rozhodnutia v pôvodnom konaní. Záverom v bode 34. uviedol, že z tohto dôvodu mal za to, že o nároku na náhradu straty na zárobku bolo v úhrne právoplatne rozhodnuté do 08. 08. 2001, bolo potrebné ešte rozhodnúť (čo je predmetom tohto konania) o nároku žalobkyne na stratu na zárobku za obdobie od 09. 08. 2001 do budúca, s ohraničením do 07. 03. 2005, keďže od 08. 03. 2005 bol žalobkyni priznaný invalidný dôchodok, teda v zmysle uvedeného žalobe v špecifikovanom období vyhovel, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

14.1. Odvolací súd vo svojom čiastočnom rozsudku v bode 30. uviedol, že súd prvej inštancie nerozhodol v celom nároku žalobkyne, nakoľko nerozhodol o časti jej nároku na náhradu za stratu na zárobku za obdobie od 06. 08. 1997 do 03. 05. 1998 a obdobie od 27. 02. 1999 do 08. 08. 2000. V bode 31. uviedol, že na základe údajov vypracovaných ustanovenou znalkyňou je možné, aby odvolací súd napravil pochybenia súdu prvej inštancie a rozhodol aj o nároku žalobkyne na náhradu za stratu na zárobku za obdobie od 6. 8. 1997 do 03. 05. 1998 a obdobie od 27. 02. 1999 do 08. 08. 2000. V bode 38. svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že nárok žalobkyne na náhradu za stratu na zárobku za obdobie od 06. 08. 1997 do 03. 05. 1998, za obdobie 27. 02. 1999 do 08. 08. 2000 a za obdobie od 08. 03. 2005 do 08. 06. 2012 predstavuje celkovo sumu 19.604 eur. V bode 39. svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že pre účely ustanovenia nároku žalobkyne na náhradu za stratu na zárobku za obdobie od 08. 03. 2005 do 08. 06. 2012 však nemožno vychádzať z predloženého znaleckého posudku, ale je potrebné vypracovať ďalší, ktorého obsahom by boli aj výpočty a hodnoty potrebné pre rozhodnutie o uvedenom nároku žalobkyne.

14.2. Následne odvolací súd uznesením z 26. septembra 2023 sp. zn. 24Co/2/2022 vylúčil na samostatné konanie nárok žalobkyne na náhradu škody titulom náhrady za stratu na zárobku za obdobie od 08. 03. 2005 do 08. 06. 2012.

15. Toto odôvodnenie odvolacieho súdu je však podľa názoru dovolacieho súdu nezrozumiteľné, keď na jednej strane v bode 38. svojho rozhodnutia tvrdí, že nárok žalobkyne na náhradu za stratu na zárobku za obdobie od 6. 8. 1997 do 03. 05. 1998, za obdobie od 27. 02. 1999 do 08. 08. 2000 a za obdobie od 08. 03. 2005 do 08. 06. 2012 predstavuje celkovo sumu 19.604 eur, ktorú predmetným čiastočným rozsudkom uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni a následne v bode 39. zase tvrdí, že pre účely ustálenia nároku žalobkyne na náhradu za stratu na zárobku za obdobie od 08. 03. 2005 do 08. 06. 2012 nemožno vychádzať z predloženého znaleckého posudku, ale je potrebné vypracovať ďalší a následne aj osobitným uznesením zo dňa 26. septembra 2023 sp. zn. 24Co/2/2022 vylúčil na samostatné konanie nárok žalobkyne na náhradu škody titulom náhrady za stratu na zárobku za obdobie od 08. 03. 2005 do 08. 06. 2012. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu totiž vzbudzuje pochybnosti o tom, čo považoval odvolací súd za predmet konania. Odvolací súd si musí najsamprv ujasniť, čo je predmetom konania a následne posúdiť, či o niektorom nároku už nebolo právoplatne rozhodnuté, ako to tvrdí

dovolateľka.

16. Odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je pre nezrozumiteľnosť dôvodov nepreskúmateľné, a to do takej miery, že nerešpektovaním pravidla riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu došlo v konaní k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f) CSP. Váda tejto povahy je dôvodom, ktorý zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale zároveň aj jeho dôvodnosť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu.

17. So zreteľom na uvedené dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP v spojení s § 450 CSP) aj zároveň zrušil súvisiace rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým vylúčil nárok žalobkyne na samostatné konanie.

18. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.